

Escenografia del retrat

El darrer treball d'Alfons Herraiz: «Estimada, dóna-li de menjar al peix», ha estat una grata sorpresa. Amb 28 anys, aquest jove creador demostra que l'escena fotogràfica valenciana està viva.

Alfons Herraiz, com alguns fotògrafs valencians contemporanis (Francesc Jarque, Enric Algarra, Jordi Vicent, Garcia Poveda, Miquel Lorenzo, etc.), va presentar el seu treball al Cafè Lisboa de València.

Una quinzena de *collages* xerocopiats són el resultat del procés de reproducció final d'una sèrie de retrats dels seus amics, estimades amigues i companys de la vida quotidiana.

La col·lecció de retrats porta un títol bastant atípic, suggeridor i surrealista: «Estimada, dóna-li de menjar al peix».

Entre els quinze retrats trobem gent vinculada a l'ensenyament de les belles arts, al comerç de la pintura, al reportatge periodístic, al disseny gràfic, a la creació audiovisual, etc. Són retrats d'estudi. Escenografies per a un retrat. Imatges impreses amb gran format, reproduïdes, ampliades i manipulades amb una fotocopiadora. Una manera d'interpretar la iconografia de fi de segle, de recrear personatges del nostre entorn, de fer art, amb la Nikon, com a suport.

—*¿Per què es diu aquesta sèrie, «Estimada, dóna-li de menjar al peix»?*

—És una casualitat. Es tracta del títol del primer retrat que vaig fer, el d'un amic que se'n va anar a Milà, amb la beca Erasmus, a seguir un curs de disseny contemporani.

—*¿El projecte té alguna relació amb el Cafè Lisboa?*

—En certa manera sí, perquè el format, per exemple, està resolt en funció d'aquest espai.

«M'agrada utilitzar símbols en els retrats».

—*¿Quant de temps t'ha costat fer aquesta exposició?*

—Un any de treball.

—*¿Són retrats d'amics i coneguts?*

—Són bàsicament retrats-paisatges-escenografies, amb un protagonista per retrat i un títol que relaciona el personatge amb la imatge, jugant, de vegades, amb la realitat, per exemple el titulat *Rosaborit*, dedicat a un artista que li diuen Saborit, casat amb una pintora anomenada Rosa. El retrat l'evoca amb un cos d'atleta, uns guants de boxador, acompanyat amb un pell de lleopard, solcada de roses. Són els elements escenogràfics que em serveixen per a retratar aquest amic.

—*¿En cada retrat hi ha un element simbòlic?*

—Jo vaig donant pistes en cada retrat: la imatge del retrat, el context escenogràfic, algun element simbòlic, etc.

—*Per exemple...*

—Caramels per a Cari de l'Equip Límit, ous fregits per a Ximo Aldàs, avions per a Mara, etc.

—*Parlem de qüestions tècniques: quina llum has utilitzat, quina pel·lícula, quin sistema de reproducció.*

—He treballat indistintament amb llum natural i llum artificial. Són diapositives sis per sis de la casa Agfa i el sistema de reproducció inicial és el de Cybachrome, positius en un format tretze per tretze. A partir d'aquest format he fet ampliacions a vint-i-set per vint-i-set, amb una fotocopiadora amb làser. He renunciat al suport fotogràfic convencional i m'he arriscat amb les reproduccions de la fotocopia-

Dues obres d'Alfons Herraiz. Dalt, *Laodamia*, 1989; baix, *Pic-Nic*, 1989.

dora i la gamma de colors d'aquest sistema: groc, magenta, blau, negre i poc més. A més, la fotocopiadora et dóna la possibilitat de fer les reproduccions més o menys intenses. He acceptat, en definitiva, les limitacions de la màquina. He jugat amb el cromatisme electrònic.

—¿Has trencat amb els límits convencionals del blanc i negre?

—Evidentment.

—¿I tot això que fas tu no és copy-art?

—El *copy-art* és la manipulació de la imatge. I el que jo faig és la intervenció a través d'una fotocopiadora amb imatges que he creat jo amb el suport tècnic d'una màquina de fotografier.

—Parlant d'altres temes, ¿com veus tu el panorama de la fotografia actual?

—L'obra d'art es manifesta actualment amb suports diferents. Els límits s'han acabat. Cadascú fa la transgressió que li convé.

Les diferenciacions tècni-

ques tradicionals entre pintura, escultura i fotografia ja no tenen cap sentit.

—¿T'has interessat per la tècnica del fotomuntatge?

—Sí, però ho he abandonat momentàniament. És un exercici molt complet.

—¿El laboratori és important per a la creació fotogràfica?

—Sí, és important; però només m'interessa com a espai d'investigació i d'experimentació.

—¿Fent retrats descobreixes

un poc més la gent?

—Quan coneixes una persona, en tens una imatge, i quan la fotografies, una altra. Possiblement aprofundeixes en la seua personalitat. Fotografier és despullar, un poc, la imatge aparent de l'altre.

—¿Aquest treball no s'aproxima al pictorialisme fotogràfic?

—No estic segur. En tot cas, seria un pictorialisme de fi de segle.

Manuel Garcia